

Szerbia - Horvátország

Írta: Kovács-Vajda Luca 7.o.

Az utazás előtti napok a legstresszesebbek. Izgulunk, mit hagyunk otthon, mit felejtünk el. Amikor már csak egy nap választ el minket az utazástól, nem bírunk aludni, csak forgolódunk az ágyban, pedig ilyenkor kéne kipihennünk magunkat, számítva arra, hogy a kirándulás ideje alatt az alvás nem lesz rendszeres tevékenység. Már az indulás napján reggel négy órakor felkeltem, leellenőriztem, hogy megvan-e minden? Nehéz volt az elkészítés. Abban a pillanatban gyorsan átgondoltam, hogy biztosan menni akarok-e? Megvolt az utolsó ölelés és elindultunk.

Első napunkat az utazással, illetve Szabadka felfedezésével töltöttük. Kezdeképpen a Raichle-palotát néztük meg, amely „peches palota” néven is elterjedt. Folytatásul a Zsolnay borítású kék szökőkút és Szabadka városháza felé vettük az irányt. Nagyon tetszett a belváros. Sokkal inkább egy parkra emlékeztetett a rengeteg növény és kellemes légkör. Nem hagyhattuk ki Zentát, ahol egy kiállítást tekintettünk meg. Nagyon sok új ismeretet tudtam meg, illetve a kisfilmek segítségével szemléletessé tették a csata menetét és felépítését. Az épület tetejére felérve elénk tárult az egész város. Kicsit ijesztő volt onnan a magasból. A Tisza partján megpihentünk, majd futottunk a buszhoz, amikor elkezdett esni az eső. Három órás út várt ránk, hogy megérkezzünk Székelykevére, az első szállásunk helyszínére. Békés családias fogadtatásban volt részünk. Amikor azonban a vacsora ideje eljött, mégis mindenki összetört a mécses. Elkezdtek érezni, hogy távol vagyunk az otthonunktól, szüleinktől. Megpillantva az apartmanunkat megnyugvást kaptunk, egyszerűen csodálatos volt. Egy kis elválasztott kerttel, közepén egy banánfával az összes szállásunk közül ez nyerte el a leginkább a tetszésemet. Azt éreztem, hogy mindenki külön szobában van, de egyszerre mind együtt. Kihasználva a lehetőséget, hogy heten megkaptuk a legnagyobb szobát áthívtuk magunkhoz a többieket és beszélgettünk, társasoztunk, zenét hallgatunk majd mindenki nyugovóra tért.

Másnap mindannyiunk örömére én keltettem a csapatot 2 órával ébresztő előtt. Izgatottan, de fáradtan fogtunk hozzá a túrához. Célba vettük a Delibláti-homokpusztát. A hétben ez a program volt az, amit szívesen kihagytam volna. Egész végig a tűző napon sétáltunk. Ekkor tapasztaltam meg - szerintem életembe először -, hogy vannak olyan háziállatok, akiknek nincsen otthonuk és szerető családjuk. Nincs, aki vigyázna rájuk, hanem egyedül kell megküzdeni mindenfajta akadállyal, amivel egy kóbor kutya csak meg tud küzdeni. Egész túránk során volt egy hűséges társunk, a kis fekete kutyus. Végig követett bennünket. Nem számított, hogy dombon fel, vagy lefelé megyünk. Ő csak követett. Megkaptuk az ebédünket és úgy gondoltuk, hogy ezeknek a jószágoknak nagyobb szükségük van az ételre, ezért elosztottuk először háromfelé az ételt, majd jött a többi kutyus is. Életem egyik legjobb érzése volt, hogy adhattam valamit, ami nekem egy kis dolog, nekik viszont hatalmas. Következő programunk már visszatérve Székelykevére, egy tájház volt, ahol egy parasztház berendezését nézhettük meg. Az este ismét megérintett. Volt egy őszinte beszélgetésünk Ági nénivel és Csaba bácsival. Elmondhattuk nekik, hogy mi nyomja a lelkünket. Nagyon jól esett megnyílni, mégha sokan könnyes szemekkel mentünk is vissza a szobáinkba.

Harmadik reggelünkön Nagybecskerek felé tartottunk, ahol az ortodox vallással ismerkedtünk meg a templom bejárásával. Kedvenc helyeim közé tartozott Péterváradon a vár kilátása egyidejűleg Újvidékkel. Szabadidőnkben felfedeztük a város főterét és vásárolhattunk. Éjszakánkat Maradékon töltöttük. A falu bemutatásával kezdődött az este egy kis törivel megspékelve. Igazán érdekes volt számomra. Majd folytatásképpen egy pazar vacsorát fogyasztottunk el. Ezen a szálláson az összes lány együtt volt. Ekkor kezdtünk el jóba lenni a Várpalotai csajokkal. Azt az egyet sajnáltam, hogy csak a hét közepétől nyitottunk egymás felé, pedig jól elvöltünk és sok új barátság kötődött ezalatt a kirándulás alatt.

A negyedik nap elég sűrű volt. Csatlakozott hozzánk egy nagyon kedves idősebb bácsi, aki életéből merítve tudott mesélni. Jó volt egy igazán helyi lakossal megismerkedni. Bejártuk Karlócát a békekötés helyszínét. Topolyára menet megnéztük a legmagasabb templomot a

megyében. Sőt mi több! Bejártuk az TLC foci Akadémia épületét és több focipályát, illetve ki is próbáltuk az egyiket. Azt éreztem, hogy nagyon profi emberek járnak oda és rendkívül jó focistákat képeznek ki. Életembe először jártam egy ilyen neves akadémián. Horvátországba vettük az irányt, ahol Csúzán szálltunk meg. Nagyon rémisztő emberekkel voltunk összezárva, de szerencsére nem velük közös házat kaptunk, hanem mindentől el voltunk zárva önálló lakrészben. Este amikor már a többségünk lefürdött, de még nem volt ágyban senki sem, Csaba bácsi úgy döntött kivisz minket a focipályára. Este volt és sötét. Semmilyen fajta világítás nem volt, éppen hogy csak a labdát láttuk, de igazából csak neveltünk nagyon élvezetes volt.

Reggel korán keltünk és szintén egy helyi bácsi a templomban bemutatta nekünk a falut a történetével együtt. Örökké az emlékezetemben marad az, hogy hogyan mesélte a háború történetét, eseményeit. Csúzai látogatásunkat a Kollár pincészettel zártuk, ahol megtanultuk a borkészítés alapjait, amely szintén a hét egyik kedvenc élményévé vált. Bejártuk a pincét és láttuk a sok régebbnél régebbi borokat, amit már a penész is belepett. Ezt a lehetőséget nem hagytam volna ki. Kirándulásunk zárásaképpen Eszék városába utaztunk, ahol Európa második legnagyobb templomában néztünk szét. Ebédre beültünk egy pizzériába. Fantasztikus volt úgy, hogy mindenki együtt van... Eljött az utolsó közös utazásunk a várpalotaiakkal. Nehéz szívvel indultunk el, hiszen tudtuk, hogy már nem lesznek közös esték, több közös szelfik. Ugyanakkor tudjuk, hogy tartani fogjuk a kapcsolatot. A mai napig beszélgetünk. Megérkeztünk Várpalotára. Nagyon szomorúak voltunk és sírtunk is. Mindenki elkészönt újdonsült barátaitól és komor hangulatban visszaszálltunk a buszra. Utolsó úticélunk Tótvázsony következett. Végre megpillantottam Anyukámat, akinek rettentően örültem. Már csak le akartam menni a buszról és odafutni, megölelni.

Hosszú és fárasztó kirándulás volt, de egyben életem egyik legszebb emléke. Azt érzem ez örökké a szívemben marad. Köszönöm szépen mindenkinek ezt a hetet, de legfőbbképpen Ági néninek, Csaba bácsinak és az osztályfőnökünknek, Erzsike néninek!